

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 23 lipca 2024 r.

DIH-3.707.73.2024.JS

DECYZJA DIH-3.91.2024

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312), art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie od decyzji Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej 9 maja 2024 r. (sygn. KNR.8361.51.2024.MK), na podstawie której na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy pięćset złotych), za naruszenie obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

Pismem z 8 lutego 2024 r., na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, Warmińsko-Mazurski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej również „Warmińsko-Mazurskim WIIH”, zawiadomił przedsiębiorcęzwanego dalej również „stroną” lub „przedsiębiorcą” o zamiarze wszczęcia kontroli w zakresie przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach”. Przedmiotowe pismo strona odebrała 12 lutego 2024 r.

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach od 27 lutego do 4 marca 2024 r. przez inspektorów reprezentujących Warmińsko-Mazurskiego WIIH, w sklepie ... należącym do strony dokonano zakupów kontrolnych dla 22 produktów, które sprawdzono pod kątem zgodności cen

uwidocznionych przy towarze z cenami naliczanymi w kasie oraz sprawdzono prawidłowość informowania o cenach wybranych losowo 450 partii towarów znajdujących się w ofercie handlowej, stwierdzając że:

- dla 3 produktów (z 22) pochodzących z zakupów kontrolnych - cena nabita na paragonie była inna niż na wywieszce cenowej,
- dla 14 produktów (z 450) nie uwidoczniono cen ich sprzedaży.

Powyższe naruszało 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 4 marca 2024 r. (nr akt kontroli: KNR.8361.51.2024).

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), zwanego dalej „Kpa”, Warmińsko-Mazurski WIIH pismem z 12 marca 2024 r., poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na tego przedsiębiorcę, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, kary pieniężnej z tytułu naruszenia przepisów o uwidacznianiu cen.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z 9 maja 2024 r. (sygn. KNR.8361.51.2024.MK), Warmińsko-Mazurski WIIH nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy. Decyzja została odebrana przez stronę w dniu 13 maja 2024 r.

Pismem z dnia 20 maja 2024 r., (data stempla 21 maja 2024 r.) strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji zarzucając naruszenie:

- 1) art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach poprzez nałożenie kary za rzekome nieuwidocznienie cen, podczas gdy organ nie stwierdził go zgodnie z zasadą praworządności;
- 2) art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach i art. 8 zdanie II dyrektywy 98/6/WE PE i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom poprzez naruszenie wymogu proporcjonalności kary;
- 3) art. 48 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców, poprzez niewskazanie w zawiadomieniu o kontroli sklepu, którego miała dotyczyć;
- 4) art. 77 § 1 Kpa poprzez naruszenie obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego;
- 5) art. 80 Kpa poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów;

- 6) art. 6, art. 8 i art. 11 Kpa poprzez naruszenie zasad praworządności, pogłębiania zaufania do organów administracji oraz zasady przekonywania;
- 7) art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez uznanie, że odstąpienie od nałożenia na stronę kary pieniężnej było zasadne.

Mając na uwadze powyższe zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 Kpa strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości.

Pismem z 3 czerwca 2024 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy.

Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolucie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu,

o czym stanowi § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20.000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.).

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w należącej do przedsiębiorcy placówce handlowej stwierdzono, że dla 3 produktów (z 22) pochodzących z zakupów kontrolnych - cena nabita na paragonie była inna niż na wywieszce cenowej, a dla 14 produktów (z 450) nie uwidoczniono cen ich sprzedaży.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Warmińsko-Mazurski WIIH w drodze decyzji, wydanej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, nałożył karę pieniężną w wysokości 5 000 zł na przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

W toku postępowania odwoławczego Prezes UOKiK przeprowadził analizę ustaleń kontroli, w oparciu o które wydano decyzję oraz treść skarżonej decyzji, jak również uwzględnił zarzuty zawarte w odwołaniu.

Biorąc pod uwagę obowiązujące przepisy dotyczące nakładania kar, niezrealizowanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach powoduje - zgodnie art. 6 ust. 1 ww. ustawy - nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

Przepisy te w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazują wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązków określonych w ww. przepisach, przy czym wysokość sankcji jest uzależniona od tego, czy podmiot narusza przepisy po raz pierwszy bądź drugi, czy też trzeci. Dowiedzenie zatem, że określony podmiot nie wykonał ciążących na nim obowiązków powoduje konieczność nałożenia administracyjnej kary pieniężnej (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 9 sierpnia 2019 r. o sygn. akt VI SA/Wa 805/19).

Materiał dowodowy wskazuje, że organ pierwszej instancji wydał decyzję na podstawie stwierdzonych faktów i wiarygodnych dowodów uzyskanych w toku kontroli, w szczególności Protokołu kontroli z 4 marca 2024 r. wraz z załącznikami. W sprawie nie zaistniały żadne wątpliwości interpretacyjne co do zastosowania przepisów, nie sposób zatem mówić o naruszeniu zasady praworządności. Wbrew opinii strony organ pierwszej instancji prawidłowo zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców zawiadomił przedsiębiorcę o zamiarze wszczęcia kontroli. Zawiadomienie to zawierało wszystkie wymagane elementy, tj.

- 1) oznaczenie organu;
- 2) datę i miejsce wystawienia;
- 3) oznaczenie przedsiębiorcy;
- 4) wskazanie zakresu przedmiotowego kontroli;
- 5) imię, nazwisko oraz podpis osoby upoważnionej do zawiadomienia z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji.

Biorąc powyższe pod uwagę organ pierwszej instancji miał obowiązek wskazania i powiadomienia przedsiębiorcy, ale nie miał obowiązku wskazywania miejsca rzeczonyj kontroli, w przypadku, gdy przedsiębiorca posiada więcej niż jedną placówkę handlową. Poza tym obowiązek przestrzegania przepisów dotyczy wszystkich placówek, należących do kontrolowanego przedsiębiorcy, a nie tylko tej, w której jest zaplanowane przeprowadzenie kontroli. Tym samym zarzut naruszenia art. 48 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców, poprzez nie wskazanie w zawiadomieniu sklepu, którego miała dotyczyć, należy uznać za go za chybiony.

Nie budzi wątpliwości organu drugiej instancji, iż strona nie dopełniła obowiązków w zakresie uwidaczniania cen, naruszając art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Z akt sprawy wynika, że Warmińsko-Mazurski WIIH podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, na podstawie którego dokonał właściwej wykładni przepisów prawa. Ponadto Prezes UOKiK wskazuje, że osoba upoważniona do reprezentowania kontrolowanego, podpisała protokół kontroli bez uwag. W sytuacji gdy, kontrolowany nie zgadzałby się ze stwierdzonymi nieprawidłowościami w toku kontroli, miał prawo wnieść w ciągu 7 dni od podpisania protokołu kontroli, uwagi do niego, z czego nie

skorzystał. Tym samym, należy uznać, że ustalenia kontroli udokumentowane w protokole kontroli są w pełni wiarygodne i prawidłowo odzwierciedlają stan faktyczny. Protokół kontroli posiada walor dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 76 § 1 kpa, tj. stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo stwierdzone. Zatem protokół stanowi niepodważalny i wiarygodny dowód w sprawie świadczący o naruszeniu jakiego dopuścił się kontrolowany przedsiębiorca. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny.

Tym samym zarzut naruszenia art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w kontekście złamania zasad praworządności jest bezprzedmiotowy.

Strona we wniesionym odwołaniu podniosła, że została naruszona zasada proporcjonalności kary. Zdaniem przedsiębiorcy wymierzona kara obok tego, że niezasadna, jest także rażąco wysoka z uwagi na ilość zakwestionowanych towarów. Biorąc pod uwagę ten zarzut, Prezes UOKiK dokonał ponownej analizy ustaleń w tym zakresie i na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego uznał, że dokonana przez Warmińsko-Mazurskiego WIIH ocena przesłanek dotyczących wymiaru kary, była prawidłowa i znajdowała uzasadnienie w zebranych materiale dowodowym.

Miarkując stopień naruszenia obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie wziął pod uwagę, że charakter i waga naruszenia obowiązków były umiarkowane, bowiem w przypadku 3 z 22 skontrolowanych towarów, cena na wywieszce różniła się od ceny w kasie, natomiast spośród 450 skontrolowanych towarów 14 z nich nie było oznaczone ceną. Tym samym strona naruszyła obowiązek wynikający z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Jak słusznie stwierdził organ pierwszej instancji cena jest podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych. Musi ona być dla konsumenta jednoznaczna oraz niebudząca wątpliwości. Samo usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości przez stronę nie mogło zniwelować negatywnej oceny popełnionego naruszenia, ponieważ wyeliminowanie naruszenia, jako zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało nie jest możliwe, tym samym wyklucza to możliwość usunięcia skutków tego naruszenia.

Oceniając dotychczasową działalność przedsiębiorcy, organ pierwszej instancji zasadnie wziął pod uwagę podjęte przez stronę działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, polegające na podjęciu działań naprawczych, w wyniku których usunęła ona stwierdzone nieprawidłowości. Przy ocenie tej przesłanki, organ pierwszej instancji prawidłowo uwzględnił także fakt, iż strona już wcześniej naruszyła przepisy ustawy o informowaniu o cenach, przy czym uprzednio Warmińsko-Mazurski WIIH odstąpił na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach i pouczył stronę o możliwości nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w przypadku stwierdzenia podobnej nieprawidłowości w wyniku przyszłych kontroli (decyzja z 16 stycznia 2024 r. KNR.8361.239.2023.GM).

Uwzględniając trzeci czynnik wpływający na wymiar kary, tj. wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy, organ pierwszej instancji prawidłowo wziął pod uwagę, że strona przekazała żądane informacje w tym zakresie za rok 2023. W oparciu o uzyskane od strony postępowania informację Warmińsko-Mazurski WIIH przyjął, że udział kontrolowanego przedsiębiorcy w obrocie rynkowym jest jednym z większych w stosunku do innych kategorii przedsiębiorców wskazanych w ustawie prawo przedsiębiorców, co pozwala na uznanie, że strona należy do kategorii pozostałych przedsiębiorców.

Odnosząc się do czwartej przesłanki wymiaru kary, tj. sankcji nałożonych na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem (UE) 2017/2394, organ pierwszej instancji słusznie przyjął, że nie posiada wiedzy w tym zakresie.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 tej ustawy, zaś opisane powyżej, jak również w treści zaskarżonej decyzji, ustalenia kontroli i przesłanki, jakimi kierował się Warmińsko-Mazurski WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, nie dawały podstaw do zmiany decyzji na korzyść strony postępowania w tym do odstąpienia od zastosowanej sankcji lub jej obniżenia. Wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) przy maksymalnej wysokości 20 000 zł, jest w opinii organu drugiej instancji, kwotą optymalną i adekwatną do wagi naruszenia. Wymiar kary uwzględnia przede wszystkim prawa i interesy konsumentów, którzy zostali pozbawieni należytej informacji o cenach.

Cena jest jednym z podstawowych wyróżników towarów, poza indywidualnymi preferencjami konsumentów, mającym decydujący wpływ na decyzję o zakupie. Wobec tego rzetelna informacja o cenach oraz możliwość ich porównania ma istotne znaczenie z punktu widzenia interesów konsumentów.

Bezasadnym jest więc zarzut strony, iż organ pierwszej instancji przy wymiarze kary niewłaściwie zastosował przesłankę proporcjonalności zawartą w art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta poprzez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz.U. UE.L. 1998.80.27) dalej jako: „dyrektywa 98/6/WE”. Należy bowiem zauważyć, iż powołany przepis nie ogranicza się tylko do wspomnianej przesłanki proporcjonalności, ale wymienia również przesłankę skuteczności i odstraszenia, przy czym wszystkie te przesłanki są stosowane łącznie.

Ponadto Prezes UOKiK przypomina, że Warmińsko-Mazurski WIIH uprzednio już odstąpił od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i pouczył stronę o możliwości nałożenia kary w przypadku stwierdzenia podobnej nieprawidłowości w wyniku przyszłych kontroli.

Prezes UOKiK, stoi również na stanowisku, że w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i porzucenia na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona podjęła dobrowolne działania naprawcze, poprzez uzupełnianie brakujących cen, co oznacza, że przesłanka zaprzestania naruszania prawa została spełniona. Znamienny jest także fakt, że kontrola ta została przeprowadzona skierowaniem do strony zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, gdzie zamieszczono informacje o zakresie przedmiotowym kontroli i planowanym terminie jej przeprowadzenia. Jednakże co istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż konsumenci zostali pozbawieni informacji o cenach dla 14 partii towarów oferowanych do sprzedaży a ponadto dla 3 produktów cena nabita na paragonie była inna niż na wywieszce cenowej. Trudno zatem uznać, iż waga naruszenia była znikoma. Należy ponadto wskazać, na fakt wcześniejszego odstąpienia przez Warmińsko-Mazurskiego WIIH od wymierzenia stronie kary i porzuceniu na pouczeniu mimo stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Nadmienić należy, że strona nie przestrzegając obowiązku uwidocznienia cen naruszyła prawo konsumenta do wyczerpującej informacji, a tym samym ograniczyła jego możliwości świadomego, najkorzystniejszego pod względem ekonomicznym wyboru, co prowadzi do zagrożenia jego interesów. Strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości, a zatem zaprzestała naruszania prawa. Aby mówić o spełnieniu tej przesłanki muszą wystąpić jej obydwa elementy łącznie, tj. naruszenie jest znikome a strona zaprzestała jego naruszenia. W tym przypadku wystąpiła tylko druga z nich. Zatem, mając powyższe na uwadze Prezes UOKiK nie znajduje podstaw dla zastosowania art. 189f pkt § 1 pkt 1 Kpa.

Ponadto nie została spełniona przesłanka z art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż jak słusznie uznał organ pierwszej instancji na podstawie posiadanej wiedzy, na stronę za to samo zachowanie

prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, ani też strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach stanowi naruszenie o charakterze deliktu administracyjnego, które zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 6 ustawy o informowaniu o cenach, zaś do nałożenia tej kary uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor IH. Uwzględniając właściwość terytorialną, w stosunku do strony postępowania w takim zakresie mogły być prowadzone wyłącznie przez Warmińsko-Mazurski WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Warmińsko-Mazurskiego WIIH nałożyć kary pieniężnej na stronę za to samo naruszenie, w związku z czym należy przyjąć, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w omawianym przypadku.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes UOKiK stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 i 3 Kpa. Artykuł 189f § 2 Kpa, stanowi, że w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 Kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Prezes UOKiK wskazuje, że w związku z faktem usunięcia przez stronę stwierdzonych nieprawidłowości niezwłocznie, organ pierwszej instancji nie musiał wzywać strony do przedstawienia dowodów potwierdzających ten fakt. Ponadto literalna wykładnia przepisu art. 189f § 2 Kpa jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie

z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”). Ponieważ konsumenci zostali pozbawieni jakiegokolwiek informacji o cenie, a informacje te muszą być uwidocznione przez przedsiębiorcę w momencie rozpoczęcia oferowania wyrobów do sprzedaży, tak aby konsument na tej podstawie mógł podjąć decyzję o ich zakupie (tj. uwidocznienie ma charakter obowiązku przedumownego), zatem w przedmiotowej sprawie brak jest możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej.

Odnosząc się do zarzutów strony postępowania dotyczących naruszenia art. 6, 7, 11, 77 § 1, 80 Kpa, Prezes UOKiK zauważa, że artykuły te określają zasady postępowania administracyjnego. Zgodnie z nimi organy administracji publicznej w toku postępowania stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. W myśl art. 6 Kpa, organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. W toku niniejszego postępowania organ pierwszej instancji podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, co zostało wykazane powyżej. Jednocześnie Warmińsko-Mazurski WIIH wyjaśnił stronie postępowania zasadności przesłanek, którymi się kierował w niniejszej sprawie (art. 11 Kpa) oraz odniósł się do wszystkich faktów istotnych w sprawie. Z zasady prawdy obiektywnej (art. 7 Kpa) wynika nakaz podjęcia przez organ administracji publicznej wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, co znajduje swoją konkretyzację w art. 77§ 1 Kpa, zgodnie z którym organ administracji jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Przepis ten nakłada na organ administracji publicznej prowadzący postępowanie obowiązek zgromadzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, a następnie pełnej analizy całokształtu tego materiału celem prawidłowego ustalenia podstawy faktycznej decyzji administracyjnej (zob. wyrok WSA w Warszawie z 24 kwietnia 2014 r., VIII SA/Wa 1056/13, Lex nr 1486656). Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 15 czerwca 2015 r. I SA/Kr 747/15 w ramach prowadzonego postępowania administracyjnego organ jest obowiązany przestrzegać zasad ogólnych postępowania administracyjnego, w tym zasady dążenia do prawdy obiektywnej wyrażonej w art. 7 Kpa. Reguła ta została skonkretyzowana w art. 77 § 1 Kpa, zgodnie z którym, organ administracji publicznej

zobowiązany jest w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności zostaje wykluczony ustaleniami dokonanymi w całokształcie materiału dowodowego (art. 80 Kpa) zgromadzonego i rozpatzonego w sposób wyczerpujący, a więc przy podjęciu wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego do wydania decyzji o przekonującej treści. Powyższe ustalenia organu winny znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji. W ocenie Prezesa UOKiK w przedmiotowej sprawie Warmińsko-Mazurski WIIH postępował w zgodzie ze wskazanymi powyżej regułami postępowania administracyjnego, opierając się na ustaleniach postępowania kontrolnego, przeprowadzonego ściśle według wymagań Kpa. Organ drugiej instancji wskazuje, że kontrola została przeprowadzona w sposób zgodny z obowiązującym prawem tj. strona została poinformowana o kontroli w Zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli (doręczonego w dniu 12 lutego 2024 r.). Tym samym miała czas, aby się do niej przygotować i uzupełnić brakujące ceny. Jak wynika z protokołu kontroli z 4 marca 2024 r. strona nie dopełniła obowiązku uwidocznienia cen przy 14 produktach (z 450 skontrolowanych), a przy 3 produktach (z 22) pochodzących z zakupów kontrolnych - cena nabita na paragonie była inna niż na wywieszce cenowej.

W ocenie Prezesa UOKiK, prowadząc postępowanie administracyjne w niniejszej sprawie Warmińsko-Mazurski WIIH postępował zgodnie z zasadami dotyczącymi prawdy materialnej (obiektywnej), obowiązku zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego w sposób wyczerpujący oraz oceny, czy dana okoliczność została udowodniona na podstawie całokształtu materiału dowodowego. W opinii Prezesa UOKiK istotne dla sprawy są ustalenia kontroli. Strona postępowania nie wypełniła obowiązków w zakresie uwidaczniania cen, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - protokole kontroli wraz z załącznikami 1-3, przyjętym przez osobę upoważnioną do reprezentowania kontrolowanego bez zastrzeżeń. Przepisy ustawy o informowaniu o cenach oraz rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy wskazują wprost, jakie obowiązki informacyjne ciążyą na przedsiębiorcy, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane w zakresie uwidocznienia cen. Zatem samo stwierdzenie w trakcie kontroli, że przedsiębiorca nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego uwidocznienia cen powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej. Tym samym wszystkie zarzuty strony postępowania w zakresie naruszenia przepisów postępowania nie zasługują na uwzględnienie. Działania organu pierwszej instancji były rzetelne, obiektywne i zgodne z zasadami procedury administracyjnej.

W kwestii wniosku dowodowego przywołanego przez stronę, należy uznać, że jest on niezasadny, bowiem decyzje wydawane przez Warmińsko-Mazurskiego WIIH dotyczyły

innego ustalonego stanu faktycznego, jak również innych przedsiębiorców pod względem ich wielkości, jak również liczby obsługiwanych konsumentów. Dodatkowo Prezes UOKiK po raz kolejny przypomina, że Warmińsko-Mazurski już raz odstąpił od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na stronę poprzestając na pouczeniu, co nie spowodowało, że strona dołożyła wszelkich starań, aby nieprawidłowości nie było. W tym przypadku więc nie może być mowy o nierównym traktowaniu strony w stosunku do innych podmiotów.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Olsztynie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Według art. 138 § 1 pkt 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy.

Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383 ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r., poz. 535), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej